

Nochta Pál Attila

A korszellem legyőzése

Előszó

Két dolog vezetett arra, hogy ezt az írást elkészítsem. Egyrészt néhány súlyos és fájdalmas megtapasztalás, olyan, amiről nem szívesen beszél az ember, másrészt Isten kijelentése, vagyis mindaz, amit az Ige tanulmányozása során a Szent Szellem segítségével megértettem. Hiszem, hogy ennek a kettőnek gyakran együtt kell járnia az életünkben ahhoz, hogy kulcsfontosságú igazságokat érthessünk meg. A 2. Mózes 16-ban olvasunk arról, hogy miként kapták Izrael fiai Istentől a mennyei eledelt, a mannát. Ezt reggelenként kellett összeszedniük. A 2. Mózes 16,14 szerint a manna a földön volt, Izrael fiainak tehát le kellett hajolniuk ahhoz, hogy a mannát fölszedhessék a földről. Pontosán így van ez a mi életünkben is. Ahhoz, hogy bizonyos igazságokat megérthessünk, mélyre, gyakran nagyon mélyre, egészen a földre kell hajolnunk. Ezt segítik elő azok a nehéz próbák is, amelyekbe maga az Úr enged minket pontosan azért, hogy ez által mélyre hajoljunk, mert csak ekkor tudjuk fölszedni a számunkra elkészített mennyei mannát. Így voltam a korszellem legyőzéséről szóló igazságokkal is, de azt gondolom, hogy még így is csak rész szerint kaptam belátást ezen a területen. Azt is tudni kell, hogy ez az írás nem tökéletes. A jelenleginél jóval részletesebben is lehetne tárgyalni ezt a témát, de nekem erre nem volt időm. Azt is hiszem, hogy vannak olyanok is, akik e témában sokkal részletesebben látnak, mint én. Adja az Úr, hogy ezek az emberek minél hamarabb előálljanak a kapott kinyilatkoztatásaikkal, mert óriási szükségben vagyunk! Az írásban igyekeztem őszintén és kendőzetlenül beszélni a valóságról. Azt gondolom, ha ezt nem tenném, képmutató lennék. Az igeidézeteknél főleg a Református Zsinati Iroda által kiadott újfordítást használtam, csak ott tértem el ettől, ahol úgy láttam, hogy más fordítások jobban kifejezik az Ige eredeti mondanivalóját. Ahol eltértem az újfordítástól, ott a Csia Lajos, vagy a Vida Sándor féle fordítást használtam, és ezt minden helyen ki is írtam.

Most pedig Isten kezébe ajánlom ezt az írást, tegye vele azt, amit Ő jónak lát!

Bevezetés

Azt hiszem nehéz területre lépek, amikor egy olyan jelenséggel kívánok foglalkozni, amely napjainkban világméretben fertőzte meg az egész kereszténységet. Még őszinte hívők is gyakran vívódnak azon, hogy hol a határ a világ és a hívő ember között. Mikortól kell azt mondanunk, hogy most már nem csak mi vagyunk benne a világban, hanem a világ is bennünk van, és ez utóbbi nem történhet meg az Úr gyermekével, ha pedig mégis megtörténik, akkor onnantól már nem beszélhetünk valódi Krisztus-követésről. Az teljesen rendjén van, hogy Jézus az úgynevezett főpapi imájában azért imádkozott a Mennyei Atyához, hogy ne vegyen ki minket ebből a világból, hanem inkább tartson meg minket benne (János 17,15.). Nem helyén való viszont az, hogy manapság ezt nagyon sok hívő úgy értelmezi, hogy akkor tulajdonképpen azt csinálhatunk amit akarunk, bátran tehetjük azt ami éppen jól esik nekünk, hiszen Isten kegyelme alatt van az életünk. Ez hazugság!

Az Úr valóban benne akar tartani bennünket ebben a világban, azt viszont már nem akarja, hogy a világ is bennünk legyen. Jól látható, hogy napjainkban az Ördög nem nyílt istentagadásra akarja rávenni a hívő embert, hanem csupán annyit akar, hogy elmosódjanak a határok közte és a világ között. Ha ezt eléri a hívő ember

életében, akkor gyakorlatilag nyert ügye van, ugyanis a világius hívó végső soron bármilyen istentelenségre hajlandó lesz.

Az 1. János 5,4-5-ben ezt olvassuk:

„Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?”

„... minden, ami Istentől született, legyőzi a világot” ez vonatkozik mindazokra, akik újjászülettek Isten Igéje és Szelleme által. Hiszem, hogy a világ amit nekünk le kell győznünk, nem rajtunk kívül, hanem bennünk van, még pedig a saját lelkünkben. Pontosabban, olyan mértékben van jelen a világ a lelkünkben, amilyen mértékben az kötődik a hústesthez és ehhez a Földhöz. Fontos tudni azt is, hogy a világ nem az újjászületett szellemünkben van, mert a szellemi részünkről azt tanítja az Ige, hogy az már új teremtés (2. Korintus 5,17). A lelkünk viszont nem született újjá, abban még benne maradnak az ember régi gondolatai, még az újjászületés pillanata után is, többek között ezért is kell a lelkünket folyamatosan meggyűlölni és halálba adni, (Lukács 14,26) mert csak így változik át a lelkünk Krisztus képére és hasonlatosságára (2. Korintus 3,18), vagyis csak így épül fel a lelkünkben a krisztusi jellem. A világ tehát a lelkünkben van, és ezt a bennünk lévő világot kell folyamatosan kiszorítani magunkból Isten ereje által, hogy a világ helyét Krisztus foglalja el a lelkünkben is, ez azt jelenti, hogy az ő jellemvonásai, az ő tulajdonságai fognak belénk épülni.

Na de mit is nevezünk világnak tulajdonképpen? Arról, hogy mi is a világ, sok féle definíciót hallottam már. Például: az egyik definíció szerint, a világ egy olyan társadalmi és szociális rendszer, amely azokból áll, akik semmiképpen sem akarják elfogadni Jézus Krisztus uralmát az életük fölött. Én másképpen definiálnám a világot, de ezzel együtt abban is biztos vagyok, hogy az a válasz, amit én tudok adni erre a kérdésre, nem a legjobb és nem a legpontosabb, mert erre a kérdésre most csak megközelítőleg tudok válaszolni.

Hiszem, hogy a „világ” kifejezésen nekünk első sorban nem ezt a Földet, nem a külső környezetünket, nem az általunk használt vagy nem használt tárgyakat kell értenünk, még csak nem is az embereket, bár mindezek természetesen részét képezik a minket körülvevő világnak, sőt, mi magunk is részese vagyunk ennek a külső világnak, de azt hiszem néhány ember belső világának is. Hiszem, hogy nekünk első sorban a saját hústesti természetünkre kell gondolnunk, az összes gondolatával, összes vágyával és kívánságával együtt; ez az a világ, amit nekünk naponta le kell győznünk. Tehát, ez azt jelenti, hogy a világot a saját életünkben kell legyőznünk. Azt is fontos leszögezni, hogy az úgynevezett hústesti természet pedig nem a fizikai testünket, hanem ahogyan erre már fentebb utaltam, a lelkünk azon részét kell értenünk, amely nem változott el Krisztus képére és hasonlatosságára, hanem még mindig a hústesthez kötődik, és a földi élet gondjainak vagy káprázatának a fogságában van. Nagyon sok ilyen terület van még a lelkünkben, így aztán bőven van tennivaló, még pedig egy egész életen át, pontosabban addig, amíg itt kell lennünk ebben a földi létezésben.

I. Különbség az óember és a hústesti természet között (egy kis kitérő)

Komoly, istenfélő bibliakutatók is vitáznak azon időnként, hogy van e különbség az óember és a hústesti természet között, vagy pedig a kettő, egy és ugyanaz. Én inkább elválasztom egymástól ezt a kettőt, de meggyőzőhető vagyok, és nyitott vagyok arra, hogy megváltoztassam a véleményemet, ha ez szükséges, mert az Efézus 4,22-24 viszont továbbra is az óemberről beszél, melyet folyamatosan le kell vetnünk

magunkról, hogy helyére az új embert öltjük fel. Ezzel együtt, több Ige alapján én mégis úgy hiszem, hogy külön kell választanunk az óembert és a hústesti természetet.

Ezen a ponton egyébként sokan meg is akadnak, mert a Róma 6,6-ban rábukkannak erre az ígére: „Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.” Nos, ezek a szentek elolvassák ezt az ígét, és utána teljesen magukba zuhannak, mert azt tapasztalják, hogy az újjászületésük után is gyakran ugyanazokkal a régi vágyakkal, régi bűnökkel küszködnek, mint amelyek a régi életüket jellemezték. Azt olvassák a Bibliában, hogy a megtérés illetve a bemelegítés következtében az óemberük megfeszítettett, így aztán nem értik, hogy akkor miért tudja őket az Ördög zaklatni bűnökkel, vagy olyan vágyakkal, kívánságokkal, amelyek ellentétben vannak Isten szentségével és akaratával. Sok karizmatikus prédikátor ilyenkor azt mondja, hogy az ilyen emberekből démonokat kell űzni. Csakhogy az ilyen emberek közül sokakból talán a világon létező összes démont is kiűzték már, de még sem történt változás.

Azért nem történt, mert a hústesti természetet nem lehet kiűzni, hanem azt meg kell feszíteni, még pedig naponta, ha kell, újra és újra. Ezen a ponton kell meglátnunk a különbséget az óember és a hústesti természet között.

Az óember egyszer feszítettett meg, még pedig Jézus Krisztusban, akkor, amikor őt keresztre feszítették. Ha valaki megtér, akkor tulajdonképpen neki ezt a szellemi igazságot kell hit által befogadnia a szívébe, sőt, azt is hinnie kell, hogy Jézus feltámadásában megszületett az újember, a krisztusi ember, aki a megtérő bűnösben is megszületik, ha ő ezt az igazságot hit által megérti és elfogadja. Tulajdonképpen ennek a szellemi igazságnak az elfogadása nyilvánul meg abban a hitbeli cselekedetben, amely nem más, mint a bemelegítés (Róma 6,3-4). Természetesen nem csak ezt tartalmazza a bemelegítés, de a témánk szempontjából most elégséges a bemelegítésnek csak ezt az aspektusát említeni.

Az óember tehát egyszer feszítettett meg Jézus Krisztusban, és vele együtt meg is halt, feltámadásakor pedig Őbenne feltámadt az új ember, ezt kell elfogadnia hit által annak, aki meg akar térni az Úrhoz (a Róma 6-ban Pál apostol ezt a szellemi igazságot részletesen is kifejti).

Na de akkor mi is a helyzet azokkal a régi vágyakkal és kívánságokkal? Erre a kérdésre a válasz az, hogy ezek a hústesti természetünkben vannak, és ezekkel úgy tudunk elbánni, hogy naponta meg kell halnunk. Az óemberünknek ugyan csak egyszer kellett meghalnia, Krisztussal együtt a kereszten, viszont a lelkünkben ezt a halált naponként át kell élnünk, még pedig a következőképpen:

1. Meg kell tagadnunk magunkat.
2. Naponként fel kell vennünk a keresztet.
3. Követnünk kell Jézust.

Hová is kell őt követnünk? A halálba és a feltámadásba.

Ugye az imént erről azt mondtuk, hogy egyszeri eseményként éli át az ember, még pedig az újjászületésben, de mivel ezt a szellemünkben éljük át, ezért nem fog automatikusan működni az életünkben, hanem csak akkor, ha naponként meghozzuk azt a döntést, hogy halálba adjuk a lelkünket, vágyaival és kívánságaival együtt. Ezért, naponként meg kell ölnünk a hústest cselekedeteit az által, hogy a szellemben élünk, és nem a hústest vágyait, hanem a szellem kívánságait hajtjuk végre (Róma 8,13 és Galata 5,16). Tudom, hogy mindezekkel részletesebben is kellene foglalkoznunk, de most térjünk vissza az 1János 5,4-5-höz!

II. Legyőzni a világot

Tehát: „...minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?”

Itt egy nagyon érdekes állítást olvasunk. Azt olvassuk, hogy a mi hitünk, már legyőzte a világot. Úgy tűnik tehát, hogy ebben az esetben János apostol nem magatartásként, még csak nem is az isteni megszólításokra adható válaszként, hanem inkább egy személyként definiálja a hitet. Ebben az értelemben a hit tehát nem fogalom, hanem személy, még pedig Krisztus.

Vagyis, Krisztus a mi hitünk, és Ő legyőzte a világot. Nyilvánvaló, hogy neki nem saját magában kellett legyőznie a világot, hiszen Őbenne nem volt bűn. Neki a kereszten kellett legyőznie a világot, még pedig a mi érdekünkben. Ezért mi, úgy győzzük le a világot, hogy hiszünk Jézusban, mint Isten fiában, aki a mi győzelmünk, és ez a hit nem elméleti, hanem gyakorlati. Elméletileg ugyanis sokan hiszik, hogy Jézus Krisztus Isten fia, de ettől ők maguk még nem változnak meg, mert az elméleti hit nem képes pozitívan átformálni az embert.

III. A korszellem meghatározása

Számomra nem egyszerű a korszellem meghatározása sem, nyilvánvaló, hogy ezen a kifejezésen nem feltétlenül egy korszellem nevű szellemi lényt kell értenünk, bár, működése mögött mégis csak egy szellemi lény áll, még pedig maga az Ördög. Ennek ellenére megpróbálom legalább megközelítőleg pontosan meghatározni a korszellemet.

Azt hiszem, hogy a korszellem, a minket körülvevő világból jövő, aktuális divatok és más különféle irányzatok összessége, mely által az Ördög fel akarja gerjeszteni a régi természetünkben lévő vágyakat és kívánságokat, hogy aztán igyekezzünk megvalósítani azokat. Csak gondoljunk a reklámokra, vagy a különféle politikai kampányokra!

Ma már mind a reklámszakmában, mind a politika világában, jól fizetett szakértők hada dolgozik azon, hogy úgymond rátaláljanak a tömegek aktuális vágyaira. Nem véletlen, hogy vágygerjesztő reklámokkal találkozunk naponta, és az sem véletlen, hogy a politikusok is mindig azt mondják, amit az emberek többsége éppen hallani szeretne. Így aztán soha sem az igazság és a valóság kerül az emberek figyelmének a központjába, hanem egy jól megkreált, jól felépített látszatvilág, mű dolgokkal, mű mosollyal, mű érzésekkel, melyek nem tudják megelégtetni az éhezők és szomjazók lelkét. Ez után pedig, hogy az emberi élet még szörnyűbb legyen, ezt az éhséget és szomjúságot a Sátán újabb és újabb dolgokkal tovább erősíti.

Azt hiszem, hogy ha a korszellemről beszélünk, akkor ezen értenünk kell azt a jelenlegi kort is, amelyben élünk, és ezt a kort, a Biblia gonosznak nevezi, de ez a megállapítás igaz volt minden eddigi korszakra és igaz lesz az ez utáni korszakokra is, amíg csak el nem jön az Úr. Ez azért van így, mert minden korszak szentjeinek harcolnia kell a kor ellen, amelyben élnek. Mi is elmondhatjuk, hogy a kor amelyben élünk, gonosz. Tapasztaljuk, hogy állandóan erős nyomást és hatást próbál gyakorolni ránk az ördög, még pedig e jelenlegi kor dolgain keresztül. Ez az állítás konkrét igékkel is alátámasztható. Nézzünk meg néhányat!

1. Vakság az evangéliummal szemben

„De, még ha leplezett volna is a mi örömeinken, az elveszők között leplezett, akikben e kor istene vakká tette a hitetlen gondolkodást, hogy a Krisztus dicsőséges örömeinek fénye, aki Istennek képe, rájuk ne ragyoghasson.”

(2.Korintus 4, 3-4 Csia Lajos fordítása szerint)

Itt arról olvasunk, hogy ennek a kornak az Istene, vagyis a Sátán, mindent elkövet azért, hogy az elveszett állapotban lévő emberek ne értsék meg az evangélium lényegét, és így ne is akarjanak megtérni.

2. Folyamatos nyomás az élet gondjai és a gazdagság által

Azt is láthatjuk, hogy a hívők ellen is nagy nyomás jön e jelenlegi kor részéről.

„Akinél tövis közé esik a mag, olyan ember, aki hallja az igét, de a kor gondja s a gazdagság csalárd volta megfojtják az igét, úgyhogy nem terem gyümölcsöt.”

(Máté 13,22 Csia Lajos fordítása szerint)

A sátán megpróbálja túlterhelni a lelkünket a világ, illetve ennek a korszaknak a gondjaival és gazdagságával, még pedig azért, mert ezzel a módszerrel a szívünkben elültetett igét vagy ígéket akarja megfojtani, hogy ez által teljesen gyümölcstelenné váljunk.

3. Rendkívül erős nyomás az emberi kapcsolatokra

Pál apostolnak is át kellett élnie egy fájdalmas esetet, éppen a földi élete vége felé közeledett, már börtönben volt, várta a tárgyalást és a kivégzést. Ebben a helyzetben írt levelet szeretett Timóteusának. A levélben elmondja, hogy élete végén nagyon kevesen maradtak mellette, idő közben a legtöbbben elfordultak tőle. Megemlíti azért néhány hűséges munkatársat is, ugyanakkor a 2. Timóteus 4,10-ben ezt a fájdalmas mondatot olvashatjuk: „Démász, miután a mostani kort megszerette, magamra hagyott engem, elment Tesszalonikába...” (Csia Lajos fordítása)

Pál és Démász munkatársak voltak a szolgálatban, és úgy tűnik, hogy igaz barátok is lehettek, az Úr összekötötte a szívüket. Ezt abból gondolom, hogy egy valódi keresztény szolgálatban lehetetlen úgy együtt dolgozni valakivel, hogy közben a két ember szíve nincs összekapcsolódva a Szent Szellem kötelékében. Ha Isten két embert összekapcsol, legyenek azok házastársak, vagy barátok, akkor ők erős vonzódást éreznek egymás felé a Szent Szellem által, és ez a vonzódás egységet hoz létre közöttük, hogy aztán együtt végezzenek el valamit Isten számára, vagy együtt részesüljenek Isten természetfeletti jelenlétéből. Hiszem, hogy Jézus is erre gondolt, amikor azt mondta, ha ketten vagy hárman összejövünk az ő nevében, akkor ő ott lesz közöttünk (Máté. 18,20). Ezt élte át a 120 tanítvány is Jézus feltámadása után 50 nappal pünkösdkor, amikor kiáradt közöttük a Szent Szellem. Az Apostolok Cselekedetei második részében, az első versszakban azt olvassuk, hogy mindnyájan együtt voltak egy szívvel és egy lélekkel, de az eredeti görög szövegben olyan kifejezés szerepel, amelyet magyarra fordítva talán úgy lehetne a legjobban leírni, hogy egy indulatban voltak. Vagyis minden szempontból teljes mértékben egy indulatban voltak, teljesen ugyan az a vágy fűtötte őket (találkozni az Úrral), és ebben az erős vágyakozásban teljesen egybe olvadt a szívük (ezt az állapotot egyébként nagyon jól kifejezi a 133-dik zsoltár is). Ez azt jelenti, hogy ha teljesen egy a szívünk, akkor a közösen együtt töltött alkalmainkról nem marad el a Szent Szellem jelenléte, sőt, a szívbeli egység megsokszorozza köztünk az Úr jelenlétét (némelyek ezt hívják nagyon találóan testületi kenetnek). Ilyen szívbeli egység volt Pál és Timóteus között is. Az ilyen egység, a szíveknek ez az egybeolvadása, csak is természetfeletti, mennyei

szerepet által történhet meg. Erről nem rég egy nagyon idevágó mondatot hallottam, amely így szól, „szerelmesnek lenni abba a Jézusba, aki a testvéremben van”. Sokan próbálták már körül járni a természetfeletti szeretet és az egység témáját, de ilyen találó megfogalmazást még a „legnagyobb” prédikátoroktól sem hallottam. Azonban úgy tűnik, hogy mindannyiunknak szabad akaratum van kilépni ebből a mennyei állapotból. Démász pontosan ezt tette, mert beleszeretett a világba, abba a korba, amelyben élt, és engedett a korszellem csábításának. Azt hiszem, hogy Pál apostol számára ez egy nagyon fájdalmas átélés lehetett. Bizony, jól látható, hogy a mostani időkben a házasságok, illetve minden olyan kapcsolat, amely Istentől származik, (ideértve a testvéri, baráti, munkatársi és más egyéb kapcsolatokat is) rendkívüli viharoknak és megpróbáltatásoknak vannak kitéve.

Kedves Barátom, mindez a korszellem munkája! Ez a sátán munkája, amelyet le kell győznünk!

IV. A szentek két tábora

Hiszem, hogy a mostani időkben gyakorlatilag két táborra lehet osztani a szenteket. Én ezt a felosztást most úgy határoznám meg, hogy vannak győztes szentek, és vannak lusta szentek. Két ígét is szeretnék ezzel kapcsolatosan megosztani veled, és most tisztelettel kérlek, hogy felejtsd el azt, amit a teológia tanít ezekről az ígékről, felejtsd el az eddig tanult általános nézeteket, amelyek elterjedtek e két ígével kapcsolatban!

1. Győztes szentek

A Jelenések 12,7-11-ben ezt olvassuk:

„Ezután háború támadt a mennyben: Mihály és angyalai harcra keltek a sárkánnyal, és a sárkány is harcra kelt angyalaival együtt, de nem tudott felülkerekedni; és azért többé nem volt maradása a mennyben. És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget; levettetett a földre, és vele együtt angyalai is levettettek. Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: „Most lett a mi Istenünk az üdvösség, az erő és a királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket. Legyőzték őt a Bárány vérevel és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.”

Ezzel az igeszakasszal kapcsolatban az az egyik legelterjedtebb nézet, (főleg az úgynevezett evangéliumi és karizmatikus felekezetekben) hogy a Sátán majd valamikor a jövőben levettetik a Földre, itt fog járkalni ezen a Földön valamilyen megszemélyesített formában, és megtéveszti az emberiséget. Ezzel kapcsolatban még egy olyan tanítás is elterjedt a karizmatikus mozgalomban, hogy akkor majd lesz egy nagy ufojelenés, a Sátán és angyalai, földönkívüli lények formájában fognak itt köztünk járkalni a Földön, elhítetik velünk, hogy ők egy messze lévő idegen bolygóról jöttek, lehet velük majd beszélgetni, stb-stb. Természetesen nem kívánok semmit sem kizárni, hiszen azt Isten dönti el, hogy az Ő kimondott szava miként teljesebben be, de azért három fontos tényre mindenképpen felhívnom a figyelmet.

- a) János apostol a Jelenések. 12-ben a 7-es versben így kezdi: *„Ezután háború támadt a mennyben...”*. Múlt időben írja, tehát nem háború fog támadni majd valamikor a Mennyben, hanem ez már megtörtént. Erre persze nyugodtan mondhatnánk azt is, hogy ő egy jövőbeli eseményt látott, csak előre levetítették neki, olyan ez, mintha egy focimeccsnek előre tudnánk a végeredményét. Ez az

állítás azonban azért nem állja meg a helyét, mert János az örökkévalóságba látott bele, és tudjuk, hogy az örökkévalóság egy olyan magasabb rendű állapot, illetve dimenzió, ahol az idő, mint emberi fogalom, nem létezik. János tehát olyan eseményt látott, amely az örökkévalóságban már megtörtént. Jézus is belelátott az örökkévalóságba és ő is láthatta ezt az eseményt, mert a Lukács 10,18-ban ezt olvassuk, „Ő (mármint Jézus) *pedig ezt mondta nekik: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.”*

- b)** Azt, hogy a Sátán levettetett a Földre, az alábbi két ige is bizonyítja:
„Akkor ezt mondta az ÚRisten a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden állat és minden mezei vad közt: hasadon járj, és port egyél egész életedben!” (1Mózes 3,14) Ebben az igében kígyóként jelenik meg a Sátán, és tudjuk, hogy a kígyó a földön csúszik. *„Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.”* (1Péter 5,8) Ebben az igében pedig ordító oroszlánhoz hasonlítja Péter apostol a Sátánt, és tudjuk, hogy az oroszlán nem tud repülni, hanem csak a Földön képes járni.
- c)** Nyilvánvaló, hogy a Sátán nem erre a fizikai Földre vettetett le, tehát ezt sem úgy kell elképzelni, hogy az ördög itt a Földön rohangál össze-vissza, mint a mérgezett egér. Azért, hogy ebben a kérdésben is világosabban lássunk, hadd idézzek a Róma 7-ből!
„Ha pedig amit nem akarok, azt teszem, egyetértek a törvénnyel, hogy (eszményi) jó, de már nem én viszem azt véghez, hanem a bennem lak(oz)ó (otthonra left) bűn, mert tudom, hogy nem lakik bennem, azaz a (hús)testemben jó, mert kész vagyok akarni, de az eszményi(szépe)t véghezvinni nem bírom, mert nem azt teszem, amit akarok, a jót, hanem amit nem akarok, a rosszat, azt gyakorolom, ha pedig amit nem akarok, azt teszem, már nem én viszem véghez, hanem a bennem lak(oz)ó bűn.”
(Róma. 7,16-20 Vida Sándor fordítása szerint)

Pál apostol a Róma. 7-ben már a 14-dik versszaktól egészen a fejezet végéig egy olyan küzdelemről beszél, amelyet minden újjászületett hívő átél. Ugyanis, az újjászületett emberben szinte azonnal elindul egy csata, amely az ő belső világában zajlik, még pedig az újjászületett szelleme és a régi, hústesti természete között. Az ilyen ember gyakorlatilag azt éli át, hogy a belső emberében gyönyörködik az Isten törvényében, ezzel együtt viszont azt is megtapasztalja, hogy nem tudja megélni azt a törvényt, amiben pedig a belső embere gyönyörködik. Természetesen Pál apostol erre a problémára is ad nekünk megoldást, de én most csak egy valamire szeretném felhívni a figyelmet, még pedig arra, hogy Pál használja a „bennem lakozó bűn” kifejezést. Pál azt mondja, hogy a rosszat, amit nem akarok véghezvinni, nem is én viszem végbe, hanem a bennem lakozó bűn. Pál, mintha megszemélyesítené a bűnt, hiszen egy dolog nem tud véghezvinni semmit, erre csak egy személy képes. Miért teszi ezt Pál? Hitem szerint azért, mert a hústestünkben lakozó bűn, valójában maga az ördög. Na de miként kerülhetett az ördög az emberbe? Erre a kérdésre a válasz az, hogy a bűnbeeséskor. A bűnbeeséskor ugyanis az ember gyakorlatilag átadta magát a bűnnek, ezen keresztül pedig az ördögnek, így aztán az ördög magja belekerült az ember hústesti természetébe. Pontosán ezért kell újjászületni, felülről, Istentől, hogy ez által Isten magja is belekerüljön az emberbe, így lesz az újjászületett embernek új, szellemi természete, megszületik benne a krisztusi ember, aki már képes felvenni a harcot az ördöggel, és képes legyőzni őt. Azt mondtuk tehát, hogy az ördög levettetett

a Földre. Nyilvánvaló, hogy ezt az igazságot is szellemi módon kell értelmeznünk, így aztán ebben az értelemben a Föld, az ember hústestét is jelenti, (nem véletlenül mondja Pál, hogy a hústestünkben nincsen semmi jó) és azt is tudjuk, hogy Isten a testünket a Föld porából gyúrta (1. Mózes 2,7). Ezért aztán az ördög csak kígyóként képes csúszni a Földön és csak port tud enni (1. Mózes 3,14), vagy csak ordító oroszlánként képes szertejárni (1. Péter 5,8), vagy esetleg még sárkányként képes folyót árasztani a szájából (Jelenések 12,15-18.). Ez azt jelenti, hogy felingerli a Földön élő népeket. Mindezeket azonban csak a Földön, vagyis az ember hústestében (amely a Föld porából lett) képes végrehajtani.

Na de akkor hogyan kell értelmeznünk az Efézus 6,12-t, mely szerint azok a gonosz erők (Sátán és a serege) akikkel nekünk harcunk van, a magasságban vannak? Tény, hogy a magasságban vannak, de nem a fizikai, hanem a szellemi égben, de ettől függetlenül úgy hiszem, hogy ez az ige mást is jelent számunkra.

Hitem szerint a válasz erre a kérdésre az, hogy amikor valaki újjászületik, akkor a hívő életének a kezdeti szakaszában (egyéntől függ, hogy kinél meddig tart ez a kezdeti szakasz) még úgy tapasztalja, hogy a gonoszság erői a magasságban vannak, vagyis, nagyobbak és erősebbek mint ő, az ilyen hívő úgy érzi, hogy Sátán és serege, magasan fölötte vannak. Amint azonban a hívő ember kezd megerősödni, és kezd mindinkább elerőtlenedni benne a hústesti természet, úgy kezdi folyamatosan átélni a Jelenések 12,7-11 igazságát, vagyis a saját életében is megtapasztalja, hogy a Sátán angyalaival együtt levettetett a Földre, végül aztán az ilyen hívő életében az az Ige is beteljesedik, amely azt mondja, hogy „*A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan*”. (Róma 16,20)

Nyilvánvaló azonban, hogy mindez nem néhány nap, vagy néhány év alatt zajlódik le a hívő ember életében, hiszen ez egy folyamat, amely tulajdonképpen az egész földi életünkben tart, így mindig kell csatákat vívnunk az ördöggel, viszont Jézus Krisztusban mindig győztesek vagyunk.

A Jelenések 12,7-11-ben tehát olyan szentekről olvasunk, akik felvették a harcot az ördöggel, és legyőzték őt, a bárány vérével, (ez a megváltásba vetett hit) és az ő bizonyágtételük beszédével, (ez pedig az igébe vetett hit és ennek a hitnek a bátor megvallása) és nem kímélték életüket mind halálig, vagyis készek voltak még meghalni is a hitükért, ha esetleg erre volt szükség. Ezek a szentek egész életükben kitartóan keresték Isten arcát, és egyre bensőségebb módon akarták őt megismerni, így aztán beteljesedett az életükben az, hogy „*...Mihály és angyalai harcra keltek a sárkánnyal, és a sárkány is harcra kelt angyalaival együtt, de nem tudott felülkerekedni; és azért többé nem volt maradása a mennyben. És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és sátánnak hívnak...*”.

Ezek a szentek legyőzték a világot, legyőzték a korszellemet!

2. Lusta szentek

A Jelenések 13,7-ben olvassuk: „*Megadatott neki, (mármint a fenevadnak) hogy hadat indítson a szentek ellen, és legyőzze őket, megadatott neki a hatalom minden törzs és nép, minden nyelv és nemzet felett.*”

Ezt az Igét sokan úgy értelmezik, hogy majd valamikor megjelenik az antikrisztus, aki hét évig fog uralkodni az emberiség fölött, és le fogja győzni azokat a szenteket is, akik az úgynevezett nagynyomorúság előtti elragadtatásból kimaradnak. E nézet szerint ezek a szentek ez után újra odaszánják az életüket Krisztusnak, de már csak a haláluk árán szolgálhatják őt, mert az antikrisztus üldözi és megöli őket. Azzal a nézettel én is egyet értek, hogy az antikrisztusi rendszernek valamiféle végső formája valamikor majd ki fog fejlődni ebben a világban, de ez egy hívő ember szempontjából gyakorlatilag azért lényegtelen, mert a Sátánt, a fenevadat, az antikrisztust, minden

korszak szentjeinek le kell győzniük a saját életükben. Az 1János 2,18-ban azt olvassuk, hogy *„Gyermekeim, itt az utolsó óra, és amint hallottátok, hogy antikrisztus jön, most meg is jelent; mégpedig sok antikrisztus jelent meg: ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.”* János apostol tehát azt írja, hogy már megjelent az antikrisztus, még pedig sok antikrisztuson keresztül, ez azt jelenti, hogy az antikrisztus munkája minden korszakban látható, csak legfeljebb más-más formában, vagyis sokféle módon, így tehát világos, hogy az antikrisztussal minden korszak szentjeinek van dolga. A Jelenések 13,7-ben tehát olyan szentekről olvasunk, akik lusták voltak, az idejüket nem Isten keresésére, hanem más, fölösleges tevékenységekre használták. Érdekes, hogy közülük sokan nem követnek el hatalmas bűnöket, hanem csupán semleges dolgokra pazarolják az idejüket. Én úgy hiszem, hogy valójában nincsenek semleges dolgok ebben a világban. Én abban hiszek, hogy egy dolog, egy tevékenység vagy közelebb visz Istenhez, vagy eltávolít tőle. Ezen érdemes eltűnődni mindenkinek, mert itt azt olvassuk, hogy ezeket a szenteket legyőzte az Ördög. Lusta szentek ezek, akik nem gyűjtöttek, amikor lett volna erre idejük, így aztán teljes mértékben az Ördög hatalma alá kerültek. Közülük sokan úgy gondolják, hogy nekik a megtérés után is buli az élet, úgymond, mi szabadok vagyunk arra, hogy azt tegyünk, amit akarunk. Az ilyen emberek számára nem vonzó Isten szentséges jelenlétében lenni, nem vonzó számukra, hogy együtt lehetnek Istennel az imádkozás és az ige tanulmányozása által. Sokan annyira szabadnak érzik magukat, hogy nem mérik fel, mi az, ami Isten dicsőségére van, és mi az, ami nem, ezért aztán eljárnak olyan társaságokba, ápolnak olyan baráti kapcsolatokat, megnéznék olyan filmeket és elolvasnak olyan kiadványokat, amelyek beszennyezik a lelki világukat és végső soron elfojtják a szellemi életüket. Ki kell mondanunk, hogy ezeket a lusta szenteket legyőzte a világ, legyőzte a korszellem.

V. A tiszta szív hiánya

A másik oka annak, hogy a korszellem legyőzheti a hívő embert, az a tiszta szív hiánya. A Biblia néhány júdai királyról például megjegyzi, hogy szolgálták ugyan Istent, de nem tiszta szívvel, ami azt jelenti, hogy ezekben az emberekben egyfajta keveredett jellem volt. A keveredett jellemnek az az egyik szörnyű következménye, hogy az ilyen ember nem fogja meglátni a saját életében Istent és az Ő jóságát, mert ehhez tiszta szívre van szükség (Zsoltár 73-1 valamint Máté 5,8).

Az 1. Sámuel 15-ben olvasunk egy tanulságos történetet Saulról, aki arra kapott megbízást az Úrtól, hogy teljesen irtsa ki az amálekítákat, és ne kímélje még az állataikat se. Ehhez képest azt olvassuk, hogy *„Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki. Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot semmisítették meg.”* (1.Sámuel 15,7-9)

Agág, valamint az értékes juhok és marhák jelentik azokat a képességeinket, amelyeket a régi életünkben a legértékesebbnek tartottunk, melyekért esetleg sokan meg is dicsérték minket. Talán a megtérésünk előtt is kaphattunk dicséretet némelyektől, egyesek mondjuk a zenei tehetségükért, mások az okosságukért, megint mások a jó humorukért, vagy pedig a kedves és szelíd lelkületükért. Csakhogy, mindezek a régi élet gyümölcsei, úgy hogy nem árt eltűnődnünk azon, hogy a kedves jellemünk, a jó humorunk, melyekkel esetleg eddig sokakat elkápráztattunk, nem a régi életünkből maradtak e meg bennünk. Vannak, akik szónoki képességükkel

kápráztatják el a hallgatóságukat, ezért aztán csak azt mondhatom, hogy Isten óvjon meg mindenkit az olyan embertől, aki saját szónoki képességével vesz le másokat a lábáról, mert az ilyen ember nem Istenhez fogja vezetni azokat, akiket elkápráztatott, hanem oda, ahová akarja. Számtalan ilyen tulajdonságot sorolhatnék még, de a lényeg itt az, hogy mindezek valójában az emberi lélek tulajdonságai, melyeket Pál apostollal együtt kárnak és szemétnak kell ítélnünk, és teljesen az oltárra kell adnunk, meg kell halnunk ezeknek a látszólag jó dolgoknak is, hogy beléphessünk a feltámadás tartományába, ahol már megújult és megszentelt állapotba kerülhetnek ezek a képességek is, és akkor az Úr úgy használhatja azokat, ahogyan Ő akarja.

Sokan azonban úgy akarnak megtérni, hogy a régi életükből át akarják vinni az új életükbe, ezeket az általuk legértékesebbnek tartott tulajdonságokat is. Ezt azonban nem szabad megtenni, mert a 2. Korintus 5,17-ben azt olvassuk, hogy *„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.”*

Az új teremtésben nincs helye a réginek, de pontosabban fogalmazok, ha azt mondom, hogy az új teremtésben semmi nem kaphat helyet a régiből. Ehhez képest viszont jól látható, hogy manapság a hívők közül nagyon sokan megtartották maguknak a legértékesebb dolgokat a régi életükből, hogy átmentsék azokat az új életükbe, ahelyett, hogy régi képességeiket halálba adták volna, mert akkor így a feltámadás erejében megszentelt és megújított állapotban használhatta volna az Úr ezeket a képességeket, az Ő akarata és bölcsessége szerint. Így aztán ma sok igehirdető nem a Szent Szellem által, hanem saját tehetségéből és saját tudásából prédikál, a zenészek közül is manapság a legtöbb már nem szellemi énekeket játszik az Úrnak, hanem inkább Istenről szóló, felületes és gyakran az Igével össze nem egyeztethető dalokat ad elő, a Közönségnek. Sajnos ezt a negatív listát hosszasan lehetne sorolni, ezért azt hiszem talán elég, ha csak annyit mondok, hogy nagyon sok jól ismert keresztény szolgálat, vagy misszió, mostanra olyan gyümölcsöket hozott, melyekből világosan látszik, hogy ezek a kezdeményezések nem Isten ihletéséből, hanem úgynevezett világi ambícióból jöttek létre.

Ma gyakran hallunk olyan kifejezéseket, mint: keresztény marketing, keresztény pszichológia, gyülekezetmenedzselés, gyülekezetnövekedési stratégia, és mára már nagyon sokan elsajátították azt a nézetet is, hogy mindent, ami jó, át kell venni a világból, hogy az evangélizálás céljára felhasználjuk, hátha így többen jönnek majd a gyülekezetbe. Péter, Filep, Pál és Isten többi szolgája ezzel szemben minden esetben úgy hirdették az evangéliumot, hogy egyszerűen csak Isten üzenetét mondták el az embereknek, nem használtak semmiféle módszert az emberek megnyerésére, hanem bíztak abban a Szent Szellemben, aki képes meggyőzni a hallgatóságot. Érdekes az is, hogy már a keresztény világban is divatos lett a különféle kommunikációs technikák alkalmazása, így aztán az igazság bátor hirdetését és a szellemből fakadó igehirdetést sok helyen felváltotta a kommunikációs technikákkal teletűzdelt bibliai előadás.

Sokaknál sajnos a kapcsolatteremtést is ez jellemzi, az őszinteséget és a nyíltságot felváltotta az úgynevezett konfliktusrendezés, amely a pszichológia egyik fontos tartozéka, és különféle tréningeken tanítják. Sajnálatos, hogy sok keresztény az őszinte beszélgetés helyett, inkább a tréningeken tanult konfliktusrendezést alkalmazza, de az esetek többsége azt mutatja, hogy ettől még a neheztelés, a meg nem bocsátás és a harag továbbra is benne marad az emberek szívében. Ma, a XXI. században, sokan megtérés nélkül akarják Istent szolgálni, ráadásul a világ eszközeivel. Ez nem más, mint a korszellem munkája, még pedig itt, a gyülekezeteinkben.

VI. A korszellem néhány megnyilvánulási formája

Térjünk rá most a korszellem néhány megnyilvánulási formájára is, természetesen a teljesség igénye nélkül, hiszen ez a téma is annyira bőséges a mondanivalóban, hogy én magam ezt nem is tudnám teljes részletességgel kimeríteni. Ezért a korszellemnek most csak öt féle megnyilvánulási formáját fogom kifejtani, természetesen ezeket is inkább csak vázlatosan. Azokat a megnyilvánulási formákat fogom most felsorolni, amelyeket én jelenleg a legelterjedtebbnek látok, így aztán nyilvánvaló, hogy ez a felsorolás szubjektív.

1. Élvezetek keresése (érezd jól magad)
2. Túlhajszoltság
3. Önzés
4. Nagyság utáni vágy
5. Istentől elidegenedett gondolkodásmód

1. Élvezetek keresése (érezd jól magad)

Néhányan talán nem is gondolják, hogy mennyi gyülekezetbe járó (aki egyébként még kereszténynek is tartja magát) veti bele magát gyakran a világ által nyújtott élvezetekbe. Talán most azt kérdezed, mi a baj ezzel? A baj az, hogy azok a dolgok, amelyeknek mi átadjuk magunkat, bizonyosan eltávolítanak minket Istentől, hiszen aminek átadjuk magunkat, azt bálványozzuk is az életünkben. Bizonyos értelemben nem is lenne ezzel a magatartással semmi gond, ha azok, akik így élnek, végre végérvényesen eldöntenék, hogy kit is akarnak szolgálni. Fel kell mérnünk a költségeket, világosan látnunk kell, hogy minek mi az ára és a következménye, majd ez után ennek megfelelően kell döntenünk. Ez lenne a becsületes, ugye? Ehhez képest manapság nagyon sokan úgy akarják Istent szolgálni, hogy közben nem kívánnak lemondani mindarról, ami végső soron elválasztja őket Istentől, és ezek az emberek a szívük mélyén valójában tudják az igazságot. Tudják, hogy amiről nem tudnak lemondani, az elválasztja őket az Úr jelenlétének megtapasztalásától. Istent is akarják, de közben a világban is jól akarják érezni magukat. Azt gondolják, hogy ha teljesen odaszánják magukat az Úrnak, akkor lemaradnak valamiről, ami fontos. Az ördög minden korszak szentjeivel megpróbálta elhíttetni ezt a hazugságot. Ő most is azt mondja, „ha te teljesen odaszánod magad Istennek, akkor a végén még lemaradsz valamiről, ami jó és fontos lehet számodra ebben az életben”. Viszont mi, pontosan azért szánjuk oda magunkat az Úrnak, mert nem csupán ebben az életben reménykedünk (1Korintus 15,19). Sokan vannak olyanok is, akik „csalódnak” Istenben és az egész kereszténységben, ezért inkább úgy döntenek, hogy felhagynak Isten keresésével, felhagynak az Ő megismerésével, és ehelyett szinte teljesen átadják magukat az élvezeteknek. Az igazság az, hogy ezek az emberek az igazi Istenben nem csalódhattak, mert valószínűleg meg sem ismerték Őt igazán. Ezek az emberek valójában egy olyan hamis istenképben csalódtak, amelyet mások (sztár igehirdetők) építettek fel bennük, vagy ők építettek fel saját magukban. Egy olyan istenben csalódtak, akiről azt gondolták, hogy mindig mindenben a kedvünkben jár. Az ilyen csalódások abból is fakadhatnak, hogy sajnós mi, gyakran leredukáljuk Istent a saját betöltetlen szükségünkre. Szeretném ezt egy példával illusztrálni! Tegyük fel, hogy nekem van egy halálos betegségem, amelyből Isten már nem fog meggyógyítani, mert Ő úgy látja jónak, hogy véget vet a földi pályafutásomnak. Én viszont nagyon szeretnék meggyógyulni, ezért a tőlem telhető legnagyobb hitből imádkozom a

gyógyulásomért, hiszen meg is van írva a Bibliában, hogy az Úr az én gyógyítóm, nem igaz? A helyzet azonban az, hogy ez az igazság valójában csak akkor válik igazzá az életben, ha Isten kinyilatkoztatja magát számomra, mint gyógyító. Nem árt figyelembe vennünk azt a tényt, hogy Istennek egy adott igazsága csak és kizárólag akkor válik igazzá illetve igazsággá bennünk, ha mi arról kinyilatkoztatást kapunk, magától az Úrtól. Ha nincs kinyilatkoztatásunk, akkor csupán elméleti igazságról, elméleti hitről beszélhetünk, viszont a gyakorlati életben ezzel nem jutunk semmire. Hiszem, hogy ebben a Földi létezésben minden ember számára csak meghatározott ideig van lehetőség Isten keresésére, mivel a Bibliában is azt olvassuk, hogy *„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!”* (Ézsaiás 55,6)

Hogy pontosan mennyi is ez a meghatározott idő, azt nem tudhatjuk, mert Isten az, aki megszabta mindenkinek az idejét itt a Földön. Ezért, az élvezetek hajszolása és az időnk eltékozlása helyett, gyűjtenünk kell, mert Isten Igéje is azt mondja, hogy *„Aki nyáron gyűjt, az eszes fiú, de aki aratáskor alszik, az szégyellni való.”* (Példabeszédek 10,5)

Számunkra most az aratás azt az alkalmas időt jelenti, amikor lehetőségünk van Isten jelenlétének keresésére. A Példabeszédek 12,11-ben pedig ezt olvassuk: *„Aki műveli földjét, jóllakik kenyérrel, de aki hiábavalóságokat hajszol, az esztelen.”* A föld amit művelnünk kell, az a szívünk, a földünk művelése pedig az Úrral együtt töltött időt jelenti. Csak ekkor fogunk jól lakni kenyérrel, aki nem más, mint Krisztus (János 6,35).

Ne játszunk az időnkkel! Nem sok van belőle, legalábbis az örökkévalósághoz képest mindenképpen kevés. Ne töltsük az időnket hiábavalóságokkal, mert ez a legnagyobb ostobaság és esztelenség a részünkről!

2. Túlhajszoltság

Vannak, akik ezt korunk egyik legfőbb problémájának nevezik. Érdekes, hogy sokan nem feltétlenül a gazdagság megszerzéséért végzett tevékenységeik miatt, hanem a megélhetésért folytatott küzdelmeik során kerülnek túlhajszoltságba. Alattomos dolog, vagyis nehéz ráébredni, mert egyrészt nemcsak egyik napról a másikra gyűrhet maga alá bennünket, hanem akár hosszú hónapok, vagy évek alatt; másrészt pedig, akár végig hihetjük azt, hogy Istenért, tehát Isten akarata szerint munkálkodunk. Így eshet meg az, hogy a feleség vagy a férj, a gyerekek, akikért éjtnappallá téve erőnk felett teljesítünk nap, mint nap elkezdenek minket magunkat, az együtt töltött meghitt pillanatokot hiányolni. A tény az, hogy a túlhajszoltság előbb-utóbb mindenképpen rabszolgasághoz, a baráti és testvéri kapcsolatokban, valamint a családokon belül pedig az egymástól való elidegenedéshez vezet. A legnehezebb azonban abba belegondolni, hogy esetleg mindez idő alatt, Isten hiányol bennünket legjobban a vele való személyes kapcsolatból.

Gyakran lehet látni, hogy azok, akik ebbe az állapotba kerültek, szinte már gondolkodni és lelassítani sem képesek, annyira felgyorsult és zaklatott életet élnek. Azt hiszem, hogy a túlhajszoltság manapság még komoly, odaszánt életű embereket is képes maga alá gyűrni. Lehet, hogy az az érzés keríti ilyenkor hatalmába Isten szolgálóit, hogy az Úr hatalmas árat kér azért, hogy neki szolgáljunk, de be kell ismernünk azt, hogy az nem Isten akarata, hogy a szolgálatunk miatt a családunk hulljon darabokra. Meggyőződésem szerint, erre is igaz az 1 Sámuel 15,22-ben olvasható Ige: *„Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az Úr szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!”*

Ez alapján gondolom, hogy Isten első sorban nem azt fogja számon kérni, hogy mennyi időt, energiát, pénzt, látszólagos önfeláldozást tettünk le az oltárra, hanem azt, hogy ezt engedelmességből tettük-e, vagy nem? Soha nem fogja a neki való odaszánásunkat a házasságunk, vagy egyéb kapcsolataink szétesésével jutalmazni, és a cselekedeteink mögött is az engedelmességet fogja keresni. Természetesen az bármikor előfordulhat, hogy Krisztus követése miatt súlyos konfliktusok sőt, még szakadás is támadhat akár egy egész családban is, (Máté. 10,21, valamint 34-36.) de ez az igazság nem vonatkoztatható minden helyzetre, és kifogásként sem használhatjuk. Többek közt ezért is kell tudatosítanunk azt, hogy csak a Jézussal való személyes kapcsolatunkban tudjuk átvenni Istentől, hogy Ő mit szeretne az életünkben megvalósítani. (Zsolt 127,1 Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök.)

Fontos, hogy ne hitegessük magunkat azzal, hogy mi csak a létfenntartásért dolgozunk, vagy Istent szolgáljuk, hanem próbáljuk magunkban őszintén megvizsgálni indítékainkat és a tetteink gyümölcsét (Máté 7,16-20.). Ezt úgy tudjuk gyakorlati módon szemlélni, hogy egy adott dolog, ha elválaszt minket Istentől, az Ő jelenlététől, a vele való kapcsolattól, tehát Isten keresésétől, már biztosan tudjuk, hogy nem termett jó gyümölcsöt, s ha rájövünk arra, hogy hibáztunk, ne legyünk restek bevallani, mert csak ezzel győzhetünk hosszútávon. Szerintem a 2 Mózes 20,8-ban olvasható Ige nagyon lényegre törően mutatja meg nekünk, hogy a testünk hosszútávú kizsigerelése, egyáltalán nincs összhangban Isten akaratával: *"Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt!"* Azt gondolom, hogy a mostani időkből sok igaz hívőnek kell a túlhajszoltság miatt Istenhez kiáltani szabadulásért, ugyanis ha nem tanulunk meg elcsendesedni és megpihenni Isten jelenlétében, akkor ennek hosszútávon ránk nézve borzalmas következményei lesznek.

3. Önzés

Hiszem, hogy az önzés valójában a birtoklási vágyból fakad. Bizonyos vagyok abban, hogy ahol birtoklási vágy van, ott önzés is van. Már pedig ez a világ és annak jelenlegi megnyilvánulása, vagyis a korszellem, azt súgja, hogy érd el, vedd meg, szerezd meg, hódítsd meg, tedd magadévá, birtokold, stb., stb. Az ördög minden áron azt akarja elhíttetni velem, hogy én vagyok a világ közepe, körülöttem forog a világ, hozzám kell igazodnia mindennek és mindenkinek. Ezt a hazugságot egyénenként mindenkivel, akivel csak lehet, el akarja hitetni, ugyanis ha ezt elérné, akkor ez által teljes pusztulásba sodorhatná az egész emberiséget.

Hiszem, hogy az önzés általában családon belül nyilvánul meg leginkább. Ezzel a kijelentéssel most egy nagyon ingoványos területre fogok lépni, mert muszáj megemlíteni a házasság témáját. Azt hiszem, hogy sokunknak az életében ez az a terület, ahol gyakran igen nagy viharok dúlnak. Tudom, megdöbbenő, de ismerem olyanokat, akik komolyan azt gondolják, hogy a házasságukban a legnagyobb ellenségük, a házastársuk. Én azonban az elmúlt évek során azt tapasztaltam, hogy a házasságomban a legnagyobb ellenségem, a saját önzésem. Azt is látom, hogy ez a megállapítás általánosan is igaz. A saját önzésünk a mi legfőbb ellenségünk. Az önzés magába foglalja a fogyasztói szemléletet is, mely mára már sok keresztény házasságba is beszivárgott, így aztán soha ennyi válás nem volt a keresztények között, mint manapság. Ráadásul ma már a médián keresztül a világ sokkal nagyobb befolyást próbál ránk gyakorolni, mint eddig bármikor, hiszen a régebbi időkből még nem volt televízió vagy internet. Ha bekapcsoljuk a televíziót, akkor (még ha csak virtuálisan is, de) bejönnek az otthonunkba, a hálószobánkba a képernyőn látható személyek. Reklámokon, és többszáz-részes, semmitmondó, romantikus szappanoperákon keresztül felgerjesztik a hústesti vágyainkat, és hamarosan elégedetlenné válunk.

Hiszen nem tudjuk megvenni a reklámban bemutatott új autót, és nem olyan forró, nem olyan szenvedélyes a házasságunk, mint amilyenre vágyunk, illetve, ahogyan azt bemutatják nekünk a szerelem nagy hősei, akiket ma még látunk a képernyőn, de holnapra már a nevüket is elfelejtjük, mert addigra új hősök jönnek, új történetekkel, melyek persze nem jobbak, mint az előzőek. Szomorú, de ma, ez a súlyos probléma bizony jelen van egy átlagos gyülekezeti tag, vagy gyülekezetbe járó család minden napi életében. Mivel tehát ennyire veszedelmes időkben élünk, ideje felébrednünk ebből az álomból, ebből a szellemi alvásból, hogy felragyogjon nekünk a Krisztus. (Róma 13,11, valamint Efézus 5,14) Ha felragyog nekünk a Krisztus és meglátjuk Őt, akkor mindezek a földi dolgok semmivé foszlanak az Ő szentségének jelenlétében.

Még egy nagyon fontos üzenetet szeretnék átadni az önzéssel kapcsolatban. Amit most kívánok megemlíteni, azt nem könnyű még leírni se, Isten segítségével azonban mégis megpróbálom. Azt hiszem, sokunk életében vannak úgynevezett jogos szükségek, amelyek talán már hosszú ideje betöltetlenek. Én most olyan szükségéről beszélek, amelyeket még a Biblia is jogosnak nevez. Sokféle jogos szükségünk lehet ebben az életben, szeretet hiánya, anyagi szükség, egészség hiánya, és még hosszasan sorolhatnám. Maradjunk még mindig a házasságnál, mert az életnek ez az a területe, amelyen pillanatnyilag a legjobban tudom szemléltetni azt, amit most mondani szeretnék! Tudjuk, hogy a házasságban is vannak jogos szükségek.

Csak néhány példa: egy házasságban vannak szexuális szükségek (1Korintus 7,3-5), az asszonyokban a szeretet szüksége (Efézus 5,25, valamint Efézus 5,33a), mi férfiak vágyunk arra, hogy a feleségünk felnézzen ránk (Efézus 5,33b). Mi történik egy olyan keresztény házasságban, ahol nincs valódi tekintélye Isten Igéjének? Például az történik, hogy a fent említett jogos szükségek betöltetlenek maradnak. Ennek következtében a házaspárok megkeserednek a lelkükben, majd végül megjelenik a kiábrándultság és a gyűlölet. Ekkor pedig elkezdik egymást vádolni. Mivel? Az Igével. Hadd szemléltessem ezt egy személyes tapasztalatommal! Amíg itt élek ezen a Földön, valószínűleg soha nem fogom elfelejteni azt a napot, amikor vendégségben voltam egy házaspárnál, akik már nagyon régóta házasságban voltak. Ekkor éppen néhány hónappal voltam az esküvőm előtt. Drága vendéglátóim éppen akkor igencsak fasírtban voltak egymással, és én ezt kénytelen voltam végignézni, illetve hallgatni. Szinte minden szó megmaradt bennem abból, amit akkor hallottam. A férj és a feleség elkezdtek egymást kölcsönösen vádolni, majd számon kérték egymáson azt, ami úgymond meg van írva.

A férj ezt mondta: „Nem bújsz velem ágyba, pedig itt van világosan leírva a Bibliában, nem foszthatsz meg engem magadtól, nem engedelmessz az igének, ezért gonosz vagy!”

Erre a feleség ezt mondta: „Te meg nem szeretsz engem, pedig ez is benne van a Bibliában, itt van az Efézusi levélben, kétszer is, ennyire ostoba nem lehetsz, hogy ezt évek óta még mindig nem vetted észre!”

Férj: „Te pedig drágám, nem tisztelsz engem, soha nem is tiszteltél, ráadásul nem is engedelmeskedsz nekem, és ezek is benne vannak a Bibliában, amit ugye te is olvasol, de te meg ezeket nem vetted észre, vagy ne tán nem tudsz olvasni? Ha gondold, szívesen felolvasom neked!”

Én ott ültem közöttük némán és döbbenően, és talán egy kis félelem is a hatalmába keríthetett, mert állítólag olyan falfehér lettem a döbbenettől és a rémülettől, hogy ilyet még a legjobb festők sem tudtak volna ábrázolni a képeiken. Majd ekkor félig komolyan, félig viccesen ezt mondtam nekik, „Drága Testvéreim, könyörüljete rajtam! Kérlek benneteket, könyörüljete rajtam, hamarosan nősülni fogok, ne vegyétek el a kedvemet!” Erre a férj ezt mondta nekem, „Jól gondold meg, ne hogy te is úgy járj, mint én!”

Ekkor majdnem 24 éves voltam és azt gondoltam, hogy én bizonyára ismert prédikátor leszek, Isten nagy embere, na és persze az én házasságom lesz a legjobb a világon. Azóta eltelt 10 év, most vagyok 34 éves, és bizony sok hibát követtem el a házasságomban is, így hát 10 év távlatából csak annyit tudok mondani, az Úr kegyelme, hogy még nincsen végem. (Jeremiás Siralmi 3,22)

Ha elkezdjük számon kérni a házastársunkon azt, ami szerintünk meg van írva, ha elkezdünk a be nem töltött jogos szükségünkkel kapcsolatban követelőzni, akkor ezzel valójában a saját önzésünket lepleztük le. Minél inkább követelőzünk, annál nagyobb a bizonyítéka az önzésünknek. Vagyis: az önzés mértékegysége a követelőzés. Az Úr talán most azt kérdezi, hogy képes vagy-e meghalni még a saját jogos szükségeid számára is? Kész vagy-e Óérte még ezt is megtenni? A Lukács 9,23-ban világosan olvassuk Jézus szavait, *„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát...”*. Ezek a Mester szavai, aki példát hagyott ránk mindenben. Nagyon világos szavak ezek. Az önzés ellen a legjobb gyógyszer, önmagunk megtagadása, ha kell, még a jogos szükségünkkel szemben is. Ha követelőzünk, akkor valójában önzők és gyengék vagyunk, ellenben ha valóban erősek vagyunk, akkor túrjuk és hordozzuk el a nálunk gyengébbet! *„Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.”* (Róma 15,1)

Egyébként az önző természetű építenek azok az úgynevezett jólétet, vagy más néven sikerevangéliumot hirdető prédikátorok is, akik azt állítják, hogy már ebben az életben birtokba vehetünk mindent, Isten összes ígérete a miénk lehet már ebben a korszakban. Azonban a Bibliából is tudjuk nagyon jól, hogy ez nem igaz, hiszen még a hit hősei is gyakran csak távolról üdvözölték az ígéretek, amelyeket Istentől kaptak (Zsidó 11,13 és Zsidó 11,39). Nem fogunk mindent megkapni ebben a korban, de ez ne keserítsen el minket, mert a mi elhívásunk örökkévaló, és Pál apostol is azt írta a korintusiaknak, hogy *„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”* (1Korintus. 15,19).

4. Nagyság utáni vágy

Ebben a világban teljesen normálisnak és megszokottnak fogadják el, hogy szinte mindenki nagy akar lenni valamiben. Azt az embert tulajdonképpen nem is veszik komolyan, aki nem tud felmutatni valamit. Sok ember szemében csak az számít igazán nagynak, akinek pénze, vagy hírneve van. Más részt pedig azt hiszem alapvetően is bennünk van a nagyság utáni vágy, hősök akarunk lenni az élet valamelyik területén, és ez akkor is igaz, ha ezt soha nem valljuk be. Sokan egyébként azért bálványozzák a világ hőseit, hogy az általuk bálványozott személyek nagyságából legalább egy kicsit ők is részesüljenek. Sokféle hős van a mi világunkban. Vannak hősök a politikában, sportban, zenében, az üzleti életben, sőt, még a szerelemben is. A világ csak úgy ontja magából a hősokeket!

Na de mi a helyzet az egyházban? Ó, mi aztán igazán kegyesek és istenfélők vagyunk, ugye? Tényleg elmondhatjuk magunkról, hogy minket nem kísért a nagyság utáni vágy? Én azt gondolom, hogy a mostani időkben ez a kórság is elterjedt a keresztények között. Persze jelen volt ez minden időben, hiszen már a kezdeteknél voltak olyanok, akik mindenáron első akartak lenni a gyülekezetekben (3János 1,9). Aztán később ez még tovább fejlődött, és az úgynevezett tanítók már el is különítették magukat az egyszerű gyülekezeti tagoktól, aztán nem sokára már püspök úrnak, nagy tiszteletű úrnak, és még ki tudja milyen úrnak kellett szólítani a „nagyokat”, akik persze nem kis fizetésért végezték a „szolgálatukat”. Ma is televagyunk nagy konferenciaszónokokkal, akik testőrök gyűrűjében közlekednek, sokan közülük apostolnak vagy prófétának mondják magukat. Igaz, hogy soha nem éltek át még egy csipetnyit sem azokból a szenvedésekből, amelyekből minden igazi apostolnak és

prófétának ki kell vennie a részét, viszont pénzt, azt annál többet fogadnak el, megszámlálhatatlanul sokat, hiszen méltó a munkás a maga bérére, nem igaz? Na de ne menjünk nagyon messzire, nézzünk magunkba is! Nos, tapasztalatból mondhatom, hogy a nagyság utáni vágy, minden prédikátort megkísért. Na de mi, ahogyan arra már utaltam is, igen kegyes, jámbor és igazán istenfélő emberek vagyunk, mi nem adunk teret ennek a bűnnek az életünkben. Illetve, a szívünk mélyén nagyon pontosan tudjuk, hogy nem szabadna teret adnunk a nagyság utáni vágyaknak, mivel azonban ezt a jellemvonást többnyire még sem irtjuk ki magunkból, ezért inkább megpróbáljuk elleplezni, hogy ne látszódjék az emberek előtt. Így aztán, a bennünk lévő ambíciót egyházi nyelven elnevezzük elhívásnak, saját törtetésünkre azt a kegyes szöveget mondjuk, hogy „bizony, erőszakosoké a Mennyek Országá”. Saját jelentőségünket akarjuk hangsúlyozni, amikor azt mondjuk, hogy Isten számára nagyon fontos az a munka, amit éppen Mi végzünk. A „keresztény szolgálatban” nagy sikereket akarunk elérni, ezt kegyesen áldásnak hívjuk, és vágyunk egy kis hírnévre is, na azért nem olyan nagy hírnévre, éppen csak a leghíresebb prédikátorok közé kívánunk tartozni, mert mi megelégszünk ennyivel is, és ezt mivel mi istenfélők vagyunk, elnevezzük tisztességnek. Na és persze, gyönyörű szóvirágokban elmondjuk, hogy mi itt ezen a Földön csak vándorok vagyunk, a jutalmat majd odafent várjuk az Úrtól, ezért aztán ebben az életben igazából nem is vágyunk semmire (csak a bevételre, ami a gyűjtésből összejött). Sajnos rendelkezünk azzal a képességgel, hogy a bennünk lévő nagyság utáni vágyat vallásos köntösbe tudjuk öltöztetni. Szépen hímzett köntös ez, mi készítjük saját magunknak. A fontos tulajdonsága ennek a köntösnek az, hogy könnyű felvenni, de nagyon nehéz levenni.

Most hadd hozzak fel egy személyes példát! Azt hiszem, vagyunk néhányan, akik elmondhatjuk, hogy vannak úgynevezett nehéz Igék az életünkben. Én most valójában nehéz és súlyos Igékre gondolok, olyanokra, amelyeket figyelmeztetésként kaptunk Istentől, és az életünk bizonyos szakaszaiban valahogy újra és újra előjönnek. Nos, nekem is van ilyen nehéz igém, még pedig a 131-dik zsoltár első két verse. Tizenkét évvel ez előtt a teológián az egyik osztálytársam adott egy igekártyát, amelyen a 131-dik zsoltár első két verse volt. „...*Uram, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem.*” (Zsoltár. 131,1-2)

Akkoriban ennek az igének nem tulajdonítottam nagy jelentőséget, de az elmúlt tizenkét év során az Úr gondoskodott néhány megpróbáltatásról annak érdekében, hogy kezdjek megérteni valamit ebből az Igéből. Azt hiszem, az életünkben vannak bizonyos vezérelvek, amelyeket Isten mindenképpen meg akar értetni velünk, és azért, hogy ezt elérje, nem fog minket megkímélni a próbáktól és a könnyektől sem, ha a szükség így kívánja. Az én életemben az egyik ilyen vezérelv a 131-dik zsoltár első két verse, és pontosan tudom, hogy a leckét még nem tanultam meg igazán

Ezzel kapcsolatban volt még egy felismerés az életemben, amely bizonyos értelemben nagyon helyrerázott. A fent idézett Igék alapján azt már valamennyire megértettem, hogy Istennek mi a véleménye az én nagyság utáni vágyamról. Igen ám, de a hústest nem adja fel olyan könnyen! Ha kell, akkor még a vallásosság látszatát is magára ölti, még Jézust is szívesen elfogadja, csak hogy ne kelljen meghalnia. Eszembe jutott a Máté 20,26-27 ahol az van megírva, hogy „...*aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.*”

„Húúúú akkor én most jól megalázom magam a testvéreim előtt, és a végén mégis csak én leszek a legnagyobb közöttük! Hallelúja! Dicsőség az Úrnak!” Érzed a hústestnek ezt az alattomoságát, hogy még a legszentebb dolgokba, még a

legnagyyszerűbb igazságokba is belekapaszkodik, szívesen megbújik ezek mögött, csak hogy életben maradjon? Érzed ebből, hogy mennyire kitartó a hústesti természetünk?

Az Úr megkegyelmezett nekem és kivezetett ebből az ostobaságból, mert egy napon, amikor éppen a Máté 20,20-27-et olvastam, hirtelen megláttam valamit, ami egészen más megvilágításba helyezte számomra ezt az Igét. A történet jól ismert. A 20-as verstől olvassuk, hogy Zebedeus fiai és az anyjuk, odamentek Jézushoz. Azt kérték tőle, hogy amikor majd eljön az Ő királysága, akkor a két fiú hadd ülhessen vele együtt a trónon úgy, hogy egyikük jobb keze felől, a másikuk bal keze felől üljön. Az evangéliumokban olvassuk, hogy néhány alkalommal versengés volt Jézus tanítványai között, vajon melyikük a nagyobb. Zebedeus fiainak Jézushoz intézett kérése is ezt a lelkületet mutatta be, a nagyság utáni vágyat. Zebedeus fiai még azt is mondták Jézusnak, hogy készek kiinni azt a poharat, amelyet neki kell kiinnia, vagyis készek szenvedni az Ő nevéért. Jézus pedig megmondta nekik, hogy szenvedésben nem is lesz hiányuk, viszont azt, hogy *„...ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.”* (Máté 20,23)

Tehát, egyedül Mennyei Atyánknak van joga eldönteni, hogy közülünk ki milyen helyet foglaljon majd el az örökkévalóságban. Ez azt is jelenti, hogy nekünk azért a jutalomért kell futnunk, amit Mennyei Atyánk készített nekünk, és nem azért, amit mi képeltünk el a magunk számára. Aztán tovább olvastam a 20-dik fejezetet, és eljutottam a 26-dik és 27-dik vershez: *„...aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.”*

Itt olyanokat olvasunk, hogy „aki nagyvá akar lenni közöttetek”, vagy „aki közöttetek első akar lenni”, viszont nem olvasunk olyat, hogy esetleg később majd első is leszünk, sőt, nagyok leszünk. Persze tudjuk, hogy aki megalázza magát, az felmagasztaltatik, de ez az Ige nem minden szempontból hozható összefüggésbe az imént idézettekkel. Itt most csak arról olvasunk, hogy ha valaki minden áron első akar lenni, akkor legyen első a valódi szolgálatban, ugyanis aki ezt képes megtenni, az már tényleg meghalt a világ számára, itt már nem tud dicsekedni a hústest, mert neki az igazi szolgálat, maga a halál, hiszen a hústest nem szeret szolgálni, hanem inkább arra vágyik, hogy mások szolgáljanak neki. Az az ember, aki meghalt a világ számára, már nem képes dicsekedni alázatosságával vagy szolgálatkészségével, hiszen ilyenekkel csak a hústest dicsekszik. Valószínűleg erre is vonatkozik az a nagyon lényegre törő mondás, amely úgy szól, hogy „Aki tudja, nem mondja, de aki csak mondja, az valójában nem tudja.” Végezetül pedig hadd idézzek egy Igét, amely gyakorlatilag összefoglalja mindazt, amiről eddig szó volt! *„Többet ér a türelmes ember a hősnél, és az indulatán uralkodó annál, aki várost hódít.”* (Példabeszédek. 16,32)

5. Istentől elidegenedett gondolkodásmód

A korszellemnek ez az ötödik olyan megnyilvánulási formája, amivel még foglalkozni kívánok, és hiszem, hogy ez, valójában összefüggésben van az előző négyvel. Igazából ezt elsőként is tárgyalhattuk volna, mert az előző négy, tulajdonképpen ebből az ötödikből fakad. Nagyon igaz az ige: *„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az ÚR. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.”* (Ézsaiás. 55, 8-9)

Sajnos a mi gondolataink és útjaink teljes mértékben eltérnek Isten gondolataitól és útjaitól. Ennek az az oka, hogy gyakorlatilag teljesen elidegenedtünk a Teremtőtől. Az az Ige is igaz ránk, hogy *„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok,*

mindenki a maga útját járta.”(Ézsaiás. 55,6a) Ezen a Földön Jézuson kívül senki sem született bűn nélkül, mindegyikünk bűnös állapotban született erre a Földre, így aztán automatikusan ellentétbe is kerültünk Istennel, és ahogy kezdtünk felcseperedni, ezt az ellentétet már a gondolkodásmódunk, és az abból fakadó életvitelünk is kezdte kifejezni. A mi világunk nem azonos Isten világával, ennek következtében a két világ gyökeresen ellentétes gondolkodásmódot képvisel, sőt, a két világ közt nem csupán ellentét, hanem életre-halálra szóló ellenségeskedés is van. Az, hogy Krisztus értelme van bennünk, (1Korintus 2,16) csak abban az esetben igaz, ha újjászülettünk. Az újjászületéstől kezdve van lehetőségünk arra, hogy a gondolkodásmódunk is fokozatosan az Úréhoz igazodjon. Ez úgy történik meg, hogy Isten az Ő Szent Szelleme által fokozatosan kinyilatkoztatja nekünk mindazt, amit Ő elkészített számunkra, hogy mi ez által egyre jobban megismerhessük Őt (1Korintus 2,9-10). Szükséges is, hogy a Szent Szellemtől kinyilatkoztatást kapjunk Krisztusról, különben legjobb esetben is csak egy hamis Jézust fogunk szolgálni, még pedig egy olyat, akit a hústesti természetünk kíván (2Korintus 11,3-4). Jól látható ez abból a történetből is, amely a Márk 8,27-33-ban olvasható.

„Jézus pedig elindult tanítványaival együtt Cézarea Filippi falvaiba. Útközben megkérdezte tanítványaitól: „Kinek mondanak engem az emberek?” Ők így feleltek: „Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások pedig egynek a próféták közül.” Jézus tovább kérdezte őket: „Hát ti kinek mondotok engem?” Péter így válaszolt neki: „Te vagy a Krisztus.” Jézus ekkor rájuk parancsolt, hogy senkinek ne beszéljenek őróla. És tanítani kezdte őket arra, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vettetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. Jézus nyíltan beszélt erről a dolgról. Péter ekkor magához vonva őt meg akarta dorgálni; ő azonban megfordulva tanítványaira tekintett, megdorgálta Pétert, és ezt mondta: „Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.” (Márk. 8,27-33)

Szegény Péter elmondhatta magáról, hogy egymás után két féle szellem is megnyilvánult rajta keresztül, először Isten, az után pedig a sátán, ráadásul elég rövid idő alatt. Mégis, ha jól meggondoljuk, akkor elég gyorsan rá kell jönnünk arra, hogy nincs jogunk Péter fölött pálcát törni, mert ez az eset rólunk szól. Ilyenek vagyunk mi, emberek. Péter kinyilatkoztatást kap arról, hogy Jézus a Krisztus, és ezt a kinyilatkoztatást a Mennyei Atyától kapta, erről a Máté 16,17-ben olvasunk. A gond itt kezdődik, mivel ahogy az Ige is mondja, „...a te világosságod által látunk világosságot”. (Zsoltár 36-10)

Vagyis a kapott világosság által újabb világosságba juthatunk, a kijelentés újabb kijelentést hozhat a számunkra, amennyiben készek vagyunk tovább haladni az Úrral, ami azt jelenti, hogy a gondolatainkat folyamatosan az övéihez igazítjuk. Jézus is tovább akarta vezetni a tanítványokat, ezért beszélni kezdett nekik arról, hogy neki hamarosan szenvednie kell, aztán keresztre fogják feszíteni, majd a harmadik napon fel fog támadni. Igen ám, de a keresztre feszítés gondolata nem fért bele a tanítványok fejébe. Ők akkor még a zsidó próféciaértelmezéssel voltak átitatva, amelynek az volt a lényege, hogy Izrael számára egy dicsőséges Messiásnak kell eljönnie, aki majd megszabadítja őket a rómaiaktól, és utána rögtön megalapítja Isten királyságát. Ráadásul akkoriban egy zsidó számára egyenesen botránynak számított az, ha egy olyan emberről állították, hogy ő a Messiás, akit úgy végeztek ki, mint egy köztörvényes bűnözőt (akkoriban ugyanis a halálra ítélt köztörvényes bűnözőket keresztre feszítették). Péter ugyan kijelentést kapott Jézus személyéről, de azt már nem értette meg, hogy pontosan mi is a küldetése Jézusnak. Jézus tovább akarta vezetni a tanítványokat, de Péter az újabb igazságot már nem tudta befogadni (Máté 16,22). Péter is a Jézus által Jeruzsálemben megalakuló dicsőséges királyságról

álmodozott. Ne ítéljük el ezért Pétert, hanem inkább kérdezzük meg magunktól, hogy vajon nem ilyenek vagyunk mi is? Az volt a baj Péterrel, ami velünk is, hogy úgy gondolkozott, ahogy az emberek (Máté 16,23) és Jézus erre nem azt mondta, hogy „távozz tőlem ember” vagy „távozz tőlem Péter”, hanem ezt, „távozz tőlem sátán”. Jézus egyenesen a sátánhoz szólt, aki éppen akkor Péteren (egy tanítványon) keresztül szólalt meg. Az emberi gondolkodásmódot Jézus gyakorlatilag a sátánéval azonosította. Miért? Azért, mert az Isten nélkül élő ember eleve megfertőztetett a bűnnel, ezért az ilyen ember gondolkodásmódja is nyilvánvalóan istentelen, vagyis ördögi. Meg kell értenünk azt is, hogy a világ dicsősége teljesen ellentétben van Isten dicsőségével. A világ dicsősége külső, és elmúlik, Isten dicsősége belső, (ez azt jelenti, hogy a bensőnkben, vagyis a szívünkben tapasztaljuk meg) és romolhatatlan, soha el nem múlik. Ehhez a dicsőséghez viszont csak is a kereszten keresztül vezet az út, ezért a két fajta dicsőséget semmiképpen sem lehet összepárosítani, mint ahogyan ezt mi időnként meg szoktuk próbálni. Megpróbálták ezt a Jézus idejében élő zsidó vezetők közül is néhányan, de az ilyen próbálkozás eleve kudarcra van ítélve.

„Mindazáltal a vezetők közül is sokan hittek benne, (mármint Jézusban) mégsem vallottak színt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; mert többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.” (János 12,42-43)

Többre becsülték, de miért? Azért, mert a külső dicsőség látványos, ezzel szemben a belső dicsőség (amelyet a szívünkben élünk át, nem látványos, nem tud róla senki, csak Isten és mi. Mi általában olyan dicsőségre vágyunk, amely mindenki számára látható, mert a mi elképzelésünk a dicsőségről, nincs harmóniában a Mennyel. Amikor a babiloni fogság után a zsidók visszatérhettek Jeruzsálembe, hogy felépítsék a második templomot, akkor azok számára, akik még emlékeztek az első templomra, melyet Salamon építtetett, nyilvánvaló volt, hogy a második templom szépsége és dicsősége, még csak meg sem közelítette a salamoni templomét. A prófétán keresztül az Úr mégis ezt mondta a zsidóknak:

„Ki van köztetek olyan, aki még látta ezt a templomot régi dicsőségében? És milyennek látjátok most? Ugye, szerintetek ez semmit sem ér ahhoz képest?” (Haggeus 2,3)

„Nagyobb lesz e későbbi templom dicsősége, mint a korábbié volt, mondja a Seregek Ura, és ezen a helyen békességet adok! - így szól a Seregek Ura.” (Haggeus 2,9)

A második templom dicsősége és szépsége soha sem közelítette meg az elsőét, még annak ellenére sem, hogy erre a második templomra még Jézus tanítványai is nagyon büszkék voltak (Máté 24,1). A második templom külsőleg soha nem volt olyan dicsőséges, mint az első. Na de akkor miért volt mégis dicsőségesebb? Azért, mert néhány száz évvel később, ebben a templomban járt és tanított a Messiás, Jézus Krisztus. Isten fia járt ebben a templomban, hallhatták őt és találkozhattak vele azok, akik akkor ott voltak. Ő maga volt a dicsőség, a legnagyobb dicsőség, amely valaha látható volt ezen a Földön, és az emberek többsége még sem ismerte fel ezt a dicsőséget. Az Istentől elidegenedett gondolkodásmód egyszerűen képtelenné teszi az embert arra, hogy meglássa és felismerje a valóságot, amely esetleg éppen ott van a szeme előtt. A mennyei és a földi gondolkodásmód abban a tekintetben is szemben áll egymással, hogy amíg a Mennyen Krisztus központúság van, (ez azt jelenti, hogy mindenki mindenben Isten megdicsőülését akarja), addig itt a Földön önközpontúság van, (ez pedig azt jelenti, hogy minden dolgot és minden emberi kapcsolatot csak a magam számára használok, és csak addig, amíg ezekből én profitálhatok valamit, mindenben csak a saját hasznomat, saját megdicsőülésemet keresem). Bármit is akarunk tenni az életben, mindig azt kell néznünk, hogy abból, amit tenni akarunk, először, milyen haszna lesz Istennek, másodsor, hogyan használhatok azzal a testvéreimnek. És ez az utóbbi is nagyon fontos, mert a Filippi 2,3-4-ben azt olvassuk,

hogy „Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is”.

Ehhez képest a 2Timóteus 3,1-től ezt olvassuk: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek; szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent. Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől.” (2Timóteus 3,1-5)

Milyen gonosz ez a világ, ugye? Csak hogy itt nem a világról van szó, nem bizony, hanem gyülekezetbe járó emberekről, olyanokról, akik magukat még kereszténynek is tartják. Miből gondolom ezt? Nos abból, hogy „Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, (vagyis talán olvassák a Bibliát, időnként imádkoznak, dicséretet énekelnek a gyülekezetben, stb-stb.) de annak az erejét (vagyis a szentséget és a valódi istenfélelmet) megtagadják”.

Ebben az igeszakaszban én összesen 18 etikai és erkölcsi bűn felsorolását találtam, a többi szerintem inkább amolyan eszenciája, összefoglalása a felsorolt tulajdonságoknak. Elkezdtem tűnődni ezen az igeszakaszon, és eljátszottam egy nagyon furcsa gondolattal. Nem hiszem, hogy a felfedezésem egyedi lenne, teljesen biztos vagyok abban, hogy a világon rajtam kívül mások is eljátszottak azzal, amit most meg szeretnék mutatni.

Akkor most játszunk egy kicsit! Elkezdek számolni, de nem a megszokott módon, figyelj csak! Tehát: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek”. Azért, mert az emberek lesznek:

1. önzők
2. pénzsóvárok
3. dicsekvők
4. gőgösek
5. istenkáromlók
6. szüleikkel szemben engedetlenek

1. hálátlanok
2. szentségtelenek
3. szeretetlenek
4. kérlelhetetlenek
5. rágalmazók
6. mértéktelenek

1. féktelenek
2. jóra nem hajlandók
3. árulók
4. vakmerők
5. felfuvalkodottak
6. akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent

Tehát, három hatos csoportot hoztam létre, és ezt a három hatost most egymás mellé rakom: 666. Természetesen a részemről ez inkább amolyan figyelem felkeltés akar lenni, hiszen nem gondolom, hogy amikor Pál apostol levelet írt Timóteusnak, akkor direkt úgy állította volna össze a fent idézett felsorolást, ahogyan ezt most én tettem.

Na de akkor mire is akarom felhívni a figyelmet? Csupán arra, hogy meggyőződés szerint mindazok, akik a 2. Timóteus 3,1-5-ben leírtak szerint élnek az életüket, szellemi értelemben mindenképpen magukon viselik a fenevad bélyegét, és nem csupán a homlokukon, hanem a kezükön is, mert a Bibliában a homlok a gondolkodásmódot, a kéz pedig a cselekedeteket jelenti. A fenevad száma pedig, mint azt tudjuk, 666 (Jelenések 13,18). Emberi szám ez, hiszen az Istentől elidegenedett gondolkodásmód ember központú.

VII. Hogyan győzhetjük le a korszellemet?

Mi előtt válaszolnék erre a kérdésre, egy jó hírrel szeretném kezdeni. A jó hír az, hogy amikor megtörtént a megváltás, akkor Isten kiemelt bennünket ebből a jelenlegi korból, amelyben élünk. A Galata 1,3-4-ben a következőket olvassuk:

„Kegyelem és békesség szálljon rátok Atyánktól, az Istentől és az Úrtól, a Krisztus Jézustól, aki vétkeinkért odaadta magát, hogy a jelenvaló rossz korból kivigyen bennünket magának, ahogy azt Isten, a mi Atyánk akarta.”

(Galata 1,3-4 Csia Lajos szerint)

Jézus, kereszthalála által kiemelt bennünket ebből a gonosz korból, és átvitt minket az Ő királyságába és Őbenne, együtt ülünk vele a Mennyben, a trónon (Kolossé 1,13, valamint Efézus 2,4-7). Ez a szellemi esemény akkor realizálódott az életünkben, amikor újjászülettünk és megízleltük az elkövetkező kor hatalmas erőit (Zsidó 6,4-6).

Viszont ez az esemény a szellemünkben történt meg, a lelkünk nem született újjá, mert a lélek inkább csak reagálni képes a szellemi eseményekre. A lelkünk még a hústesthez, a Földhöz és ehhez a jelenlegi korhoz kötődik. Ezt a rossz kötődést folyamatosan fel kell számolnunk, még pedig a Róma 12,2-ben leírtak szerint.

„Ne idomuljatok ehhez a korhoz, hanem megújult értelemmel alakuljatok át, hogy azt próbálgassátok, hogy mi az Isten jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róma 12,2 Csia Lajos szerint)

Ha valaki az újjászületése után elkezd megújítani Isten Igéjével az elméjét, és ez által a gondolatait folyamatosan az Úr gondolataihoz igyekszik igazítani, akkor előbb-utóbb az ilyen ember egyvalamire biztosan rá fog jönni. Fel fogja ismerni azt a nagyon fontos igazságot, hogy ha valóban Krisztus tanítványa akar lenni, akkor nem kerülheti el a kereszthordozást. Kérlek figyelj, mert én most nem az újjászületésről beszélek, hanem valami olyasmiről, ami még annál is több! Nagyon sok hívő felcímkezi magát az újjászületésről szóló igazságokkal, mondván, hogy ő már újjászületett, ezért neki ne magyarázzon senki! Hadd mondjam el, hogy az ilyen magatartás nagyon veszélyes. Akik így viszonyulnak az Úrhoz, azok bár lehet, hogy minden igazságot tudnak, mindent pontosan értenek, csak éppen a lényegét nem!

Akkor most nézzük meg, hogy miként bánhatunk el a korszellemmel, a saját életünkben! A Máté 16,24-25-ben olvassuk:

„Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: (tehát nem a tömegnek, akik addig követték) „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztségét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, (az eredeti görög szöveg szerint lelkét) elveszti, aki pedig elveszti az életét (lelkét) énért, megtalálja.”

Nagyon érdekes, hogy Jézus követésében az első lépés, rögtön egy nemmel kezdődik. Nemet mondunk önmagunknak. A második tennivalónk, hogy fel kell vennünk a keresztet. Isten ezt nem erőlteti ránk. Mennyei Atyánk Jézusra sem erőltette a keresztet. Maga Jézus döntött úgy, hogy önként vállalja a kereszthalált, mert a Mennyei Atya akaratát akarta teljesíteni. Itt most hadd tegyek fel egy fontos

kérdést! Mi a te kereszted?

Ez nagyon fontos kérdés, mert nekünk a gyakorlati életben, vagyis a saját hétköznapijainkban kell alkalmaznunk a keresztség igazságát. Én úgy hiszem, hogy a keresztség az a pont, ahol Isten akarata, ütközik a mi saját akaratunkkal, és az a hely, ahol meghalunk. A mi saját döntésünk az, hogy ezt vállaljuk-e, de amíg a keresztség igazságát nem alkalmazzuk a saját életünkben, addig soha nem leszünk képesek Jézus követésére. Tehát ha Jézust akarjuk követni, akkor nemet kell mondanunk önmagunknak, és fel kell vennünk a keresztséget, a halálunk eszközét. Isten mindenki számára rendelt egy keresztséget, és amíg azt föl nem vesszük (a Lukács 9,23 szerint naponta), addig egy lépést sem tudunk Jézus nyomdokaiban haladni.

Mit jelent önmagunk megtagadása? A görög szövegben ez úgy szerepel, hogy a magunk lelkének megtagadása. A bibliakutatók általánosságban három funkciót tulajdonítanak a léleknek, az akaratot, az értelmet és az érzelmet. Az akarat azt mondja, akarom, az értelem azt mondja, gondolom, az érzelem pedig azt, hogy érzem. Viszont ha megtagadom önmagam, akkor többé nem az lesz, amit én akarok, hanem az, amit Isten akar. Nem az lesz, amit én gondolok, hanem amit Isten mond. Nem az lesz, amit érzek, hanem az, amire a Szent Szellem vezet. Ha mindezzel meg vagyunk, akkor és csak akkor kezdhetjük el Jézust követni, és ettől kezdve fog beteljesedni az életünkben a Filippi 4,13: *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem”*.

Tisztában vagyok azzal, hogy fájdalmas igazságról beszélek, de egy valamire hadd hívjam fel a figyelmet! Ez az igazság csak azért fájdalmas a számunkra, mert van valami, amit az életünkben mindenképpen el akarunk kerülni, ez pedig nem más, mint a szenvedés. Mi valójában félünk a szenvedéstől, és ezért akarjuk mindenben a könnyebb utat választani. Azonban hadd mondjam el, hogy szenvedni mindenképpen fogunk, ha nem követjük az Urat, akkor azért, ha pedig követjük őt, akkor meg azért. Én sokáig nem értettem azt az ígét, amely így szól, *„Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, vértézétek fel magatokat azzal a felismeréssel, hogy aki testileg szenved, az elszakad a bűntől, hogy többé ne emberi vágyak, hanem az Isten akarata szerint éljétek le testi életetek hátralevő idejét”*. (1. Péter 4,1-2)

Ezt az ígét egyszer egy közismert biblia magyarázó, egy nagyszerű példával illusztrálta. Tegyük fel, hogy van egy 20 éves fiatal, gyönyörű lány, aki egy jó gyülekezetbe jár, a gyülekezetnek istenfélő pásztora van, aki a szónak a jó értelmében, nagyon a lelkén viseli a lány sorsát. A lány egyszer csak beleszeret egy nagyon jó képű fiatalemberbe, aki viszont nem igazán istenfélő életet él, jár ugyan a gyülekezetbe, de csak a lány miatt, hogy őt valahogy megszerezze magának. A szerelem bizony egyre erősebb, míg végül a fiú rászánja magát, és megkéri a lány kezét. A gyülekezet pásztora szeretettel figyelmezteti a lányt, hogy jól gondolja végig a dolgot, mert a mi drága fiatal barátunk, hogy úgy mondjam, nem igazán az Urat szolgálja. A lánynak most két lehetősége van. Az egyik lehetőség, hogy megfeszíti a saját vágyait és nem megy férjhez ehhez a fiatalemberhez, mivel a szíve mélyén ő is tudja róla, hogy csak nőszülni akar, és ráadásul ezt sem istenfélő módon teszi. Úgy dönt, hogy inkább Istennek engedelmessé válik, így nem megy férjhez a mi fiatal barátunkhoz. Ez után kemény, szenvedésekkel teli időszak következik a lány számára, mert a lelkében, meg kell halnia ennek a szerelemnek. Talán fél év és túl lesz ezen az egészen, győztesen, a bűntől elszakadva jön ki ebből a nehéz helyzetből; na és legyen ennek a mi kis történetünknek egy csodálatos befejezése, néhány hónappal később abba a városba költözik egy fiatal férfi, aki nagyon buzgón szereti az Urat, szentségben és istenfélelemben él. Történetesen abba a gyülekezetbe kezd járni, ahová ez a gyönyörű lány is tartozik, megismerik egymást, és a lánynak most végre igazán megdöbben a szíve, mert tudja, hogy egy igazi hívő fiatalemberrel van dolga, egy olyannal, akiről sugárzik az Úr jelenléte. Egymásba szeretnek, eljegyzik egymást, majd a jegyesség

idejének leteltével a gyülekezet pásztorja (aki szintén örül ennek a csodálatos fiatalembernek) összeadja őket, áldást mond rájuk, és ők ez után boldogan élnek, amíg meg nem halnak.

Na de mi történik, ha a lány rosszul dönt és mégis csak férjhez megy az előző fiatalemberhez? Ez a második lehetősége, és természetesen ezt is szabadon megteheti, de ez után 15 év pokol következik, a férfi kizsigereli és tönkre teszi őt, majd 15 év után ott hagyja három gyerekekkel, egy másik, nála fiatalabb nő miatt. A lány bár melyik megoldást is választja, mindegyik esetben szenvednie kell, csak az nem mindegy, hogy mi miatt szenved, és végül milyen eredményt hoz számára az a szenvedés. Egyébként az Úr, pontosan azért használja az életünkben a szenvedéseket, mert valójában ezeken keresztül tudunk bejutni Isten királyságába (Apostolok Cselekedetei 14, 22). A Jelenések 21,21-ben azt olvassuk, hogy a Mennyei Jeruzsálemnek tizenkét kapuja van, és mindegyik kapu egy-egy gyöngyből készült. Tudjuk, hogy amikor a tengerben lévő kagylóba belekerül egy homokszem, akkor a kagyló megpróbálja magából kivetni, de legalább is semlegesíteni ezt a homokszemet, ezért elkezd könnyezni, majd a könnyeivel körbe veszi a homokszemet, míg végül ebből a keserves folyamatból elkészül az igazgyöngy. Ez persze a kagylónak nagy szenvedéssel jár.

Hiszem, hogy a mi életünk szenvedéseiből is összeáll számunkra az a gyöngykapu, amelyen egykor majd mi is bemehetünk a Mennyei Jeruzsálem teljességébe. Azt hiszem, hogy a szenvedés, bizonyos értelemben olyan, mint a napsugár, az egyik anyagot megkeményíti, a másikat pedig meglágyítja. A saját döntéseinktől függ, hogy mi melyik kategóriába fogunk tartozni. A földi létből fakadó szenvedések az egyik embert nagyon megkeményítik, a másikat viszont nagyon meglágyítják. Mindezek a folyamatok a mi döntéseinktől függenek. A szenvedés, valamint a keresztség, eljuttatnak bennünket a halálba, majd onnan a feltámadás erejébe, Isten szentséges jelenlétébe. Szükségünk is van Isten jelenlétének folyamatos megtapasztalására, mert másképp nem tudjuk legyőzni a korszellemet a saját életünkben. Sajnos a legtöbb keresztyén az önmegtágadást és a lemondást büntetésként éli meg, pedig ez valójában nem büntetés, hanem kegyelem. Igen, a hústest számára valóban büntetés, sőt, ítélet, de a szellem számára kegyelem és felszabadulás. A gazdag ifjú történetéből, a Márk 10,21-ben ezt olvassuk: *„Jézus miután rátekintett, (mármint a gazdag ifjúra) megkedvelte, és ezt mondta neki: Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem”*.

Most figyeljünk csak erre a mondatra! „miután rátekintett, megkedvelte.” Jézus azért beszélt ennyire konkrétan a gazdag ifjúhoz, mert megkedvelte őt. Úgy hiszem, hogy nagyon megkedvelte őt. Ha az Úr, számodra esetleg nehezen elhordozható igazságokat mond neked, ha tudod, hogy konkrétan neked mond valamit, ami most fájdalmas lehet a lelked számára, akkor tudd, hogy Jézus rád nézett, és megkedvelt. Sőt, nem csupán megkedvelt, hanem beléd szeretett. Tapasztalatból mondhatom, hogy nincs ennél jobb a világon. Még a legtisztább, leggyönyörűbb földi szerelemnél is kimondhatatlanul jobb az Úr szerelme.

Hallod?

Jobb az Úr szerelme!

Sőt, a legjobb!

Hagyd, hogy ez a mennyei szerelem betöltse az egész lényedet! (Róma 5,5)

Engedd, hogy ez a szerelem magával sodorjon, és akkor már nem csupán a korszellemet akarod legyőzni, hanem még arra is kész leszel, hogy letedd az életedet Jézusért, ha erre szükség lesz, de mindezt nem a saját erődből fogod megtenni,

hanem Isten szerelmének szorongatása adja meg neked erre a képességet. Sőt, ez a természetfeletti szeretet tesz képessé arra is, hogy szeresd a testvéreidet olyan módon, ahogy a világ nem tud szeretni (János 13,34-35). Isten Szelleme által fogsz vágyakozni azok után, akikkel az Úr összekötötte a szívedet. Ez a szeretet természetfeletti, tiszta, vonzó és szent. A világ azt mondja, az a szeretet, ha engem szeretnek és ráadásul úgy, hogy én még nyerek is ezen, Isten viszont azt mondja, az a szeretet, ha előbb én szeretek, sőt, az a szeretet, hogy Ő előbb szeretett bennünket (1János 4,19). A világ azt mondja, az a szeretet, ha mások halnak meg én értem, Isten viszont azt mondja, az a szeretet, ha bennem a halál munkálkodik azért, hogy másokban pedig az élet munkálkodhasson (2. Korintus.4,12).

Kedves Testvérem, érzed-e, hogy miről beszélek?
Ugye érzed?

Sárbogárd, 2010. július 16.